

[Evan Jensen.]

pensionister, der har medhjælp behov i det daglige, skulle have mulighed for at få en sådan hjælp stillet til rådighed.

Alderstillægget for de pensionister, der er fyldt 80 år, har vi derimod stadig væk, selv om begrundelsen for dets indførelse altså er faldet bort. Socialministeren har imidlertid nu stillet forslag om dets bortfald, hvilket jeg på venstres vegne gerne vil anbefale. Det skal understreges, at alle pensionister, der indtil 1. april 1971 oppebærer alderstillægget, også vil beholde det. Det er kun de pensionister, der fylder 80 år efter 1. april 1971, som ikke længere får det tillagt.

Jeg forstod på den socialdemokratiske ordfører, at socialdemokratiet ikke ville være med til at gennemføre dette forslag, fordi man mener, det forringer vilkårene for de ældste pensionister. Jeg vil gerne sige hertil, at det kan da ikke være således, at alle særordninger skal opretholdes, når der gennemføres nye og generelle forbedringer. Vi har bl. a., siden dette alderstillæg i sin tid blev gennemført, fået omsorgsloven, der har medført goder for alle pensionister. Hvis vi ikke er i stand til at regulere forskellige specielle ordninger, hvis begrundelse er bortfaldet efterhånden, bliver det jo umuligt at finde midler til udgiftsområder, der i dag er virkelig velbegrundede.

Jeg skal altså på venstres vegne anbefale, at vi gennemfører det af socialministeren fremsatte forslag.

Valbak: Forslaget om bortfald af det særlige alderstillæg er det første socialministerielle bidrag til regeringens samlede spareplan, som kommer til behandling her i folketinget. Dette, at det er det første bidrag, giver mig anledning til at komme med to helt generelle bemærkninger.

Med den første vil jeg slå et par ting fast. Det indgik i regeringens 12 punktts plan af 22. september, at man i den kommende samling agtede at reducere statens udgiftsrammer. Dette punkt har ikke mødt indsigelse, men forståelse, skønt alle meget vel ved, at man ikke kan foretage ret omfattende reduktioner, uden at det må gøre ondt i hvert fald nogle steder.

Det er også sagt, at besparelserne ville blive foretaget under fastholdelse af den sociale standard, hvorved der ikke er sagt

noget om, at de samlede sociale bugetters stigningstakt kunne undgå at komme med i overvejelserne. Man må her betænke, at socialministeriets budgetter efterhånden udgør 35-40 pct. af det samlede statsbudget.

Den påtænkte dæmpning i det samlede sociale budget vil udgøre omkring 1½ pct. af socialbudgetterne. Det er langt under gennemsnittet af besparelserne på de samlede budgetter; de udgør nemlig omkring 2½ pct., set over den kommende 4 års periode. Efter den foretagne dæmpning vil det fortsat være sådan, at det sociale budget beregnes at stige endda med 20-25 pct. fra 1970-75, målt i faste priser. Selv om det må erkendes, at en betragtelig del af stigningen vil medgå til pension o. lign. til flere mennesker, er der rigelig dækning for den konklusion, ikke alene at den sociale standard generelt vil blive fastholdt i de kommende år, men også at en, om end behersket, fortsat udbygning vil finde sted.

Min anden generelle bemærkning tager også udgangspunkt i 12 punktts oplægget. Det blev allerede den 22. september tilkendegivet, at man mod hidtidig sædvane i lignende sparesituationer også ville se på de lovbundne udgifter. Denne intention har mødt nogen kritik i månederne efterpå. Jeg kan ikke deltage i den kritik. Er man i den situation, at der skal klippes af nogle mastetoppe, må det principielt være rigtigt ikke kun at se på de skibe, som endnu er på beddingen, men også på dem, der er i søen. Der kunne jo være et og andet, som var forældet eller ikke længere så nødvendigt som andre, måske meget påtrængende nydannelser.

Forslaget om at ophæve det særlige alderstillæg for fremtidige 80-årige vedrører netop en af de lovbundne udgifter. Må jeg straks sige, at det naturligvis altid vil smerte mere eller mindre at skære en social udgift væk, når den har tjent et formål, og det selv om det er fuldt forsvarligt — og jeg vil gerne sige med det samme, at jeg synes, det er forsvarligt i dette tilfælde. Den sociale standard forringes reelt ikke på det konkrete område. Man må ved vurderingen af den påstand nemlig tage udgangspunkt i begrundelserne for det særlige tillægs indførelse i sin tid.

Begrundelsen var, at de over 80-årige dengang, og det var altså i 1947, generelt antoges at have behov for bistand af andre.